

De eerste keer... opa & oma

De eerste keer... opa & oma

De beste tips voor grootouders van nu

Bert en Willemien Reinds

Buijten & Schipperheijn *Motief* - Amsterdam

Inleiding: 'We willen jullie iets vertellen!'

Het is ruim elf jaar geleden dat op een doordeweekse avond onverwacht onze zoon met zijn vrouw op de koffie kwam. Ik, Bert, zat te telefoneren en Willemien keek met de vier thuiswonende kinderen tv. Non-verbaal gaf onze zoon een duidelijke boodschap: stop met telefoneren en graag de tv uit, want wij hebben jullie iets speciaals te vertellen. Ik sloot het gesprek af, Willemien deed de tv uit, en onze zoon nam het woord: 'We zijn zwanger en jullie worden opa en oma, leuk hè?' Het duurde een paar seconden voor de boodschap landde maar de ontlanding was er niet minder om: 'Wat leuk, en hoe gaat het, misselijk en moe, wanneer wordt hij of zij verwacht?'

Na een tijdje vertrokken zij en dronken wij nog een glas rode wijn op het nieuwe leven. We keken elkaar eens aan: wij opa en oma, haha, wie had dat gedacht.

Voor ons veranderde er natuurlijk niet zoveel. De volgende dag moesten we weer gewoon aan het werk, dus ook maar niet te lang opblijven en ook maar niet een tweede glas, nee, laten we verstandig zijn en naar bed gaan.

Toen ik het licht uitdeed, kroop ik nog even naar Willemien

toe, en zei: 'Hé oma, nog een kusje van opa, haha.' Ik kreeg een por en werd geknepen, wat een hilariteit; 45 jaar oud en we worden opa en oma.

Het gaat gebeuren

Het is 7 april, een heel gewone dag. We hebben net samen geluncht. Ik ga mijn werkkamer in om me voor te bereiden op een lezing die ik 's avonds in Dordrecht ga geven. Willemien checkt haar mail en leest daarna een vaktijdschrift op de bank.

Rond half twee gaat mijn telefoon. Ik herken het nummer. Zou het begonnen zijn? 'Hé papa, we zijn nu in het ziekenhuis, de bevalling is begonnen, 'k bel jullie even zodat jullie op de hoogte zijn.' Ik wens hem sterkte en beëindig het gesprek. 'Willemien, het is begonnen.'

Opeens hebben we beiden zo'n onbestendig gevoel. Er gaat iets groots gebeuren. Vergeleken met de geboortes van onze eigen zonen, is dit toch wel iets anders. Je hebt namelijk geen invloed, je moet op afstand wachten op dat verlossende telefoontje.

Na dat eerste telefoontje zeggen we niet veel tegen elkaar. We hebben elk ruimte nodig om ons voor te bereiden op wat ons te wachten staat. Dan gaat de telefoon: 'We hebben een zoon! Moeder en kind maken het goed!' Wat een nieuws, onze eerste kleinzoon, en wij grootouders! Dankbaar zijn we voor het wonder van nieuw leven. Natuurlijk willen we graag het wonder aanschouwen, dus eerst maar even vragen wanneer dat kan.

Opeens denk ik aan de lezing in Dordrecht. Ik twijfel: zal ik afbellen, of is dat overdreven? Ik bel en zeg dat ik waarschijnlijk wat later kom.

Willemien gaat bakken, de tante Coby-koek. Een soort cake in de vorm van een grote beschuit met blauwe muisjes. Een heerlijk alternatief voor taart dat wij traditiegetrouw maken bij verjaardagen en andere hoogtijdagen, dus nu ook. En we pakken de laatste cadeautjes in en schrijven de laatste gedichtjes voor de kraammand.

Tegen de avond gaan we op kraamvisite; wat een ontroering om het wonder. De geboorte van onze eerste kleinzoon, maar ook de 'geboorte' van ons grootouderschap. En daarna als de bliksem naar Dordrecht. Daar word ik feestelijk onthaald. De organisatie namens wie ik zal spreken heeft een boekje voor mij gekocht, mijn eerste opaboekje.

Net voor middernacht stappen wij uit de rollercoaster van deze dag in ons bed. Wat een dag!

Twaalf jaar later

Ondertussen zijn we twaalf jaar verder en hebben we nog drie kleinkinderen erbij gekregen. We zijn dus al een beetje gewend geraakt aan onze nieuwe rol. We genieten van de kleinkinderen en zijn trots op hoe onze kinderen de rol van vader en moeder invulling geven.

En dan komt dat mailtje van de uitgever: 'Zouden jullie een boek willen schrijven over grootouderschap, jullie lijken ons wel een geschikt stel om daar op een evenwichtige manier iets over te delen.' We twifelen even of we op dit verzoek zullen ingaan. Als je schrijft over grootouderschap zeg je ook iets over je kinderen en kleinkinderen. En hoe zit dat met hun privacy? Daarbij komt dat je zoveel verschillende soorten grootouders hebt die in zoveel verschillende gezinsverbanden leven. Is onze ervaring wel toereikend?

Uiteindelijk hebben we toch ja gezegd. Zo'n boekje gaat niet zozeer over de (klein)kinderen, als wel over de rol van grootouders. In een steeds veranderende samenleving verschuift ook de invulling daarvan. Een voorbeeld daarvan is de zorgtaak die veel grootouders op zich hebben genomen omdat de beide ouders werken. De vraag die we in dit boekje proberen te beantwoorden, is: hoe kunnen grootouders van betekenis zijn in het leven van kinderen en kleinkinderen? Hoe bouw je een relatie op met je kleinkinderen? Met één belangrijke kanttekening: 'de' grootouder bestaat niet, en er is dus ook geen beste vorm van grootouderschap. Onze kijk is 'een' kijk. We willen mede-grootouders aanmoedigen na te denken over hun grootouderschap, en manieren laten zien waarop verschillende generaties op een zinvolle manier samen kunnen optrekken.

Je hebt dit boek nu in je handen en gaat de uitdaging aan. Veel plezier met het lezen. Jij, opa of oma, bent van betekenis in het leven van je (klein)kinderen.

Hattem, 2017

Bert en Willemien Reinds

Recept voor tante Coby-koek met muisjes

Ingrediënten koek

- 3 eieren
- 3 kopjes suiker (500 gr)
- 4 kopjes bloem (500 gr)
- 2 kopjes karnemelk (450 cc)
- 1 zakje vanillesuiker
- 1 zakje bakpoeder

Ingrediënten versiering

- 1 eetlepel water
- 100 gram poedersuiker
- 1 pak blauwe of roze muisjes

De oven voorverwarmen op 200 graden.

Mix alle ingrediënten van de koek, behalve het bakpoeder.

Roer het bakpoeder helemaal aan het eind erdoor.

Het geheel op een bakplaat gieten en dan in de oven schuiven.

Zo'n 20-30 minuten bakken.

Maak met het water en de poedersuiker glazuur, strijk dit op de koek. Daarna de koek bestrooien met blauwe of roze muisjes.

1 Pak de kans om geschiedenis door te geven

Wat mooi als je als grootouder betrokken kunt zijn bij je (klein) kinderen. Getuige te zijn van het opgroeien van nieuwe generaties, die op hun manier een bijdrage leveren aan de samenleving. In hun ontdekkingsreis naar volwassenheid mag jij van betekenis zijn. Verleden, heden en toekomst mag jij met elkaar verbinden. Jij kunt de tijd waarin jouw (klein)kinderen opgroeien, verbinden met de tijd die achter jou ligt: jij bent een verbinder van verleden en toekomst.

We maken deel uit van een groter verhaal

In de les van de geschiedenis gaan jouw kleinkinderen ontdekken dat ze deel uitmaken van een groter verhaal en dat de actualiteit voortbouwt op die geschiedenis. Voor een stabiele samenleving, ook wat de toekomst betreft, is een goede samenwerking tussen de generaties noodzakelijk. En jij kunt een schakel zijn, een bruggenbouwer, een verbinder. Je mag van eerdere generaties en van je eigen leven doorgeven wat jij belangrijk vindt. Jij staat nog in contact met wat is geweest en kunt door jouw ervaringen en herinneringen, kleur en invulling geven aan de familiegeschiedenis.

**Als ik niets doe,
wie dan wel? Ik voel me
verantwoordelijk om te
vertellen hoe het dagelijkse
leven eruitzag voordat er
internet was.**

**Het leven was prima
zonder, maar dat is bijna
niet voor te stellen voor
kinderen. Ook die tijd had
zo z'n voordelen, en ik wil
mijn kleinkinderen graag
daarover vertellen.**

Een oma

Jouw aanwezigheid vertelt jouw (klein)kinderen dat ze een familiegeschiedenis hebben, dat vele generaties hun zijn voorgedaan, waaronder de jouwe. Als grootouder laat je ook zien hoe het zal zijn om oud te worden. Het zit allemaal opgesloten in deze prachtige nieuwe levensfase die wij binnentreden.

Het grootouderschap is een pluim voor het verleden

Wij vormen het levende bewijs van de waarde van onze normen en waarden. We geven onze kinderen en kleinkinderen een voorbeeld van hoe families met elkaar zouden moeten omgaan om te groeien naar en in volwassenheid. Als oudere generatie sta je voor de uitdaging jouw kleinkinderen, de nieuwe generatie, deze belangrijke waarden door te geven. Dit voorrecht is niet iets van de laatste honderd jaar. Ruim tweeduizend jaar geleden werd al geschreven over het voorbeeld dat voorouders geven aan hun nakomelingen. Het staat in Psalm 78 zo geschreven: 'Wijze woorden wil ik spreken over de dingen die vroeger gebeurd zijn en die wij van onze voorouders hoorden. Wij zullen onze kinderen vertellen over de machtige daden van de Heer, de wonderen die hij heeft gedaan. De Heer gaf zijn wetten aan Israël, hij maakte regels voor zijn volk. Onze voorouders moesten die regels weer aan hun kinderen doorgeven. Want iedereen moest Gods regels kennen, elk kind dat in Israël geboren werd.'